

บทนำ

แผ่นฟ้ากว้างใหญ่ไพศาล ผืนทรายกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา
สิ้นเดิมาก่อนสมรสที่กษัตริย์ยังจ้อยทรงเตรียมไว้ให้พระธิดารักองค์หญิง
หยวนหยวนติดตัวไปอภิเษกสมรสนับได้แพร่ไหมแสนพับ เงินแสนตำลึง
ยอดอาชาพันธุ์ดี ตำราต่างๆ อาทิกุญแจ ก่อสร้าง บันทอ และงานฝีมือ
รวมถึงเสื้อผ้าเครื่องประดับและของใช้ในชีวิตประจำวันมากมายละลานตา
ไปหมด รถม้าที่บรรทุกลูกของเหล่านี้จึงทอดยาวคดเคี้ยวเลี้ยวลัดไปไกล
หลายลิ

ขบวนรับเจ้าสาวของแคว้นเฉาหยางได้เดินทางมาถึงพรมแดนระหว่าง
สองแคว้นอย่างเกริกเกียรติเกรียงไกร ทว่ากษัตริย์ยังจ้อยและเหล่าขุนนาง
ทั้งปวงผู้ที่ติดตามมาทั้งหลายยังคงควบอาชาตามมาส่งอย่างอาลัยอาวรณ์

"พวกเขาอาลัยองค์หญิงของพวกเขาจริงๆ"

"นั่นนะสิ ดูแต่ละคนล้วนมีสีหน้าเคร่งเครียดกันทั้งนั้น"

อำมาตย์ฝ่ายซ้ายอวีต้าและอำมาตย์ฝ่ายขวาผู้นำนุซึ่งนำขบวนมารับเจ้าสาวผลัดกันโต้ตอบไปมาพาลงมองสบตากัน แล้วจึงส่งสัญญาณให้ขบวนหยุดเคลื่อนตัวชั่วคราว ทั้งคู่บังคับอาษาทะยานขึ้นไปตรงหน้ากษัตริย์ยังจ้อที่นำอยู่หัวขบวนตรงข้าม ประคบมือกล่าวทูลอย่างพร้อมเพรียงว่า "ขอฝ่าบาทอย่าได้ทรงตามไปส่งอีกเลยพะยะค่ะ"

"นั่นสิพะยะค่ะ ความรู้สึกที่ต้องแต่งธิดาออกเรือนพวกข้าล้วนเข้าใจดี ถึงจะตัดใจไม่ลง แต่ก็ต้องตัดใจ..."

"ไม่ ๆ ๆ! ตัดลงสิตัดลง! เราทำใจได้...ทำใจได้จริงๆ! ฮือ ๆ ๆ..." กษัตริย์ยังจ้อผู้ทรงมีพระพลานามัยแข็งแรง บุคลิกลักษณะสงบบ่มั่นคงเสมอมา พอคิดได้ว่าในที่สุดก็สามารถเอาหยวนหยวนเฟือกร้อนลวกมือหัวนี้ส่งไปให้ไกลจากพระราชวังเป็นระยะทางหลายพันลี้ก็อดหลั่งน้ำตาแห่งความปีติยินดีมิได้

กษัตริย์เจ้าครองแคว้นพระองค์หนึ่งตรัสเช่นนั้น ทว่ากลับกันแสงออกมา เห็นได้ชัดว่าปากไม่ตรงกับใจ

แต่จะกล่าวโทษก็มีได้ วันนี้จากลาพระธิดารัก กว่าจะได้พบหน้ากันอีกครั้งไม่รู้จะเป็นเดือนไหนปีไหน ผู้อื่นซึ่งไม่รู้ตื่นลึกลึกหนาบางย่อมเห็นอกเห็นใจ

"ฝ่าบาททรงวางพระทัย พวกข้าจะดูแลองค์หญิงอย่างดีแน่นอน นางจะกลายเป็นพระมเหสีของแคว้นเฉาหยางเรา จะมีให้นางได้รับความทุกข์ยากใดๆ เป็นอันขาดพะยะค่ะ" อวีต้าปลอบประโลมอีกครั้ง

กษัตริย์ยังจ้อทรงสะอื้นให้ "หากหยวนหยวนปรับตัวมิได้ ขอพวกท่านได้โปรดให้อภัยและออกรับหน้าแทนนางด้วย"

"เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว โปรดวางพระทัยได้"

ด้วยเป็นบิดาเช่นกัน อวีต่าจึงเข้าใจความอาลัยและกังวลพระทัยของ พระองค์ที่ต้องแต่งพระธิดาไปอยู่ไกลถึงต่างแคว้นเป็นอย่างดี

แม้จะได้ฟังดังนั้น หากกษัตริย์ยังจื้อยังคงไม่วางพระทัย ตบปლობ อาษาที่เริ่มกระสับกระส่ายอยู่บ้างพลางมองไปทางเกี่ยวเทียมม้าสีแดง งามอร่ามที่อยู่ข้างหน้า แล้วตรัสถามขึ้นว่า "หากหยวนหยวนเผลอไปก่อเรื่อง วุ่นวายเข้า..."

"ชัวร์..." พลันที่วาจานี้ออกไป บรรดาขุนนางใหญ่ที่ติดตามอยู่ข้างหลัง กษัตริย์ยังจื้อหลายสิบคนก็รีบส่งเสียงชัวร์ด้วยความกระวนกระวายพร้อมๆ กัน แต่ครั้นเห็นท่านอำมาตย์ของอีกแคว้นมองมาทางพวกตนด้วยสีหน้างุนงง เสียงชัวร์ก็รีบเปลี่ยนเป็น 'ฮือๆ...' ร้องท่มร้องไห้สะอึกสะอื้นทันควัน

เพียงไม่นานเสียง 'โฮ' ก็ดังระงม คนหลายสิบคนพากันไข้แขนเสื้อ กรูยกรายปิดหน้าร่ำไห้ อวีต่าและฉุนแลสบตากัน ในใจตื่นตันเป็นที่สุด

นึกไม่ถึงว่าชาวแคว้นยังจื้อจะมีน้ำใสใจจริงถึงเพียงนี้ ดูท่า...โชคดีเป็น ของแคว้นพวกเขาแล้ว พระมเหสีคนใหม่จะต้องเป็นคนที่ซื่อสัตย์จริงใจ สมกับที่ผู้คนอาลัยอาวรณ์แน่แท้!

กษัตริย์ยังจื้อทอดพระเนตรเห็นเหล่าขุนนางยกคิ้วทลิวตาส่งสัญญาณ ให้อยู่หลังแขนเสื้อยาวก็รีบตรัสว่า "หยวนหยวนจิตใจดีงามบริสุทธิ์ผุดผ่อง สง่างามเรียบร้อยอ่อนหวาน รู้หนังสือขนบประเพณี แต่เพียงจะสิบหกก็ ต้องกลายเป็นมารดาของแผ่นดินพวกท่านแล้ว เราหวังว่าพวกท่านจะให้ คำมั่นว่าจะช่วยเหลือเกื้อกูลนางเป็นอย่างดี"

"เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้วพะยะค่ะ!" อำมาตย์ทั้งสองพยักหน้าตืดๆ กัน

"พวกเราให้สัญญา..."

"ไม่ได้ ๆ ๆ สัญญาด้วยลมปากเราไม่อาจวางใจได้ สมควรจรดหมึกบนกระดาษเป็นลายลักษณ์อักษรจึงจะค่อนข้างมีหลักประกันกว่า"

พอกษัตริย์ยังจ้อตรัสวาจานี้ออกไป อวีต้าและณัฏฐ์ต่างตะลึงงันกันทั่วหน้า

ไม่รอให้พวกเขามีปฏิกิริยา กษัตริย์ยังจ้อทรงปรบพระหัตถ์ "เอาของที่เตรียมไว้ขึ้นมาซิ"

"พะยะค่ะ!" ขุนนางที่อยู่ข้างหลังคนหนึ่งรีบบังคับบอชามาขึ้นมา เอาม้วนอักษรที่เขียนไว้เรียบร้อยแต่แรกส่งไปตรงหน้าอำมาตย์ทั้งสอง

ทั้งสองก็มลงมองก็อึ้งงันไปพลัน อ่านออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า "สินค้าส่งออกไปแล้ว ไม่รับคืนทุกประการ"

"ช้าก่อน! หยิบผิดม้วน!" ขุนนางท่านนั้นรีบขยำสัญญาในมือเป็นก้อนกลม ๆ โยนทิ้งไป รีบร้อนล้วงม้วนอักษรอีกม้วนออกมาจากในแขนเสื้อข้างซ้าย ตัวหนังสือบนนั้นเขียนไว้ว่า 'ไม่ว่าจะเกิดแก่เจ็บตาย ไม่ว่าจะมีความผิดที่เจตนาหรือไม่เจตนาที่จะก่อหนูนองค์หญิงหยวนหยวนสุดกำลังปกป้องรักษานาง...ยอมรับนาง...รับประกันให้นางได้อยู่เย็นเป็นสุขตลอดไป...' ตัวอักษรมากมายเขียนติด ๆ กันถี่ยิบ ทำเอาท่านอำมาตย์วิงเวียนศรีษะทั้งสองอ่านจนตาลาย มึนงงสับสน สมองตื้อตึงไปหมด ยังมีทันได้กล่นกรอง...

"เจริญได้เท่าทั้งสองลงนามในสัญญา"

มือของทั้งคู่ก็ถูกยึดพู่กันให้คนละคร่วม กระทั่งแท่นฝนหมึกยังเตรียมไว้พร้อมสรรพ คนที่ตะลึงงันทั้งสองจึงจุ่มน้ำหมึกจรดตัวอักษรท่ามกลางสายตาเป็นท่วงเป็นไยของคนกลุ่มใหญ่ จากนั้นเมื่อได้กษัตริย์ยังจ้อทรง

เร่ร่อนก็นำขบวนออกเดินทางไปอย่างงงงัน

พวกของกษัตริย์ยังจ้อยยังคงยืนอยู่ ณ ที่เดิม ทอดตามองขบวนรับ
เจ้าสาวที่เคลื่อนออกไปไกล...ไกลขึ้นทุกทีๆ สุดท้ายก็กลายเป็นจุดสีดำ
เล็กๆ ทันใดนั้นทุกคนที่กลับหายใจจ่อพลันดังปลายแขนเสื้อ เดี่ยวร้องไห้
เดี่ยวหัวเราะ เดี่ยวร้องตะโกน...

"ฮือ...ในที่สุดก็หลุดพ้นเสียที"

"ก็นั่นนะสิ สุราที่สะสมไว้ในบ้านของข้าจะไม่สูญหายไปโดยไร้สาเหตุ
อีกแล้ว!"

"สวนดอกไม้บ้านข้าจะไม่ถูกลูกเสื่อที่องค์หญิงทรงเลี้ยงไว้สองตัวนั้น
มาย่ำยีจนเสียหายย่อยยับอีกต่อไป"

"กระเบื้องมุงหลังคาบ้านข้าจะไม่หายไปอย่างน่าพิศวงงงงวยอีกแล้ว
ยามฝนตกน้ำก็จะไม่รั่วลงมาในบ้านอีก"

"เวลาเดินข้าก็ไม่ต้องก้มศีรษะต่ำๆ กลัวว่าใครจะเอาถั่วแดงถั่วเขียว
มาโรยไว้เต็มพื้นอีกแล้ว ครั้นนั้นทำเอาข้าหงายหลังเท้าชี้ฟ้า ต้องนอนอยู่
บนเตียงตั้งห้าเดือนเชียวนะ!"

ดาวเกทภัยจากไปไกล เหล่าขุนนางทั้งหลายพากันระบายความขมขื่น
ออกมาถ้วหน้า

ครั้นพอเห็นกษัตริย์ยังจ้อยยังคงทอดพระเนตรมองไปไกลๆ พระเนตร
แดงน้อยๆ ให้สงสัยว่าจะทรงอาลัยอาวรณ์องค์หญิงจริงๆ แต่เรื่องนี้เป็น
ไปไม่ได้ องค์หญิงหยวนหยวนคือธิดาเป็นนิสัย ไม่มีทางที่จะละเว้นองค์กษัตริย์
ผู้ซึ่งพระชนม์เลยครึ่งร้อยหากยังชอบเจ้าชู้กรุ่มกริมองค์นี้ไปเพียงพระองค์
เดียวแน่

ราชินีตัวร้าย

บรรดาขุนนางแลกเปลี่ยนสายตากันอย่างรวดเร็ว สุดท้ายมหาอำมาตย์หลักที่บังคับอาชญากรขึ้นหน้า เป็นตัวแทนทูลถามว่า "องค์หญิงทรงปรานีฝ่าบาทเป็นพิเศษ พระองค์จึงไม่เคยเกิดเรื่องขึ้นหรือพะยะคะ"

กษัตริย์ยังจ้องน้ำพระเนตรไหวระริก ที่ว่ามานั้นมันจะเป็นไปได้อย่างไร เพียงแต่นี้เป็นเรื่องที่ยากจะเอ่ยออกมา ดาวเกทภักย์นำขังนั้นกล่าวว่ายากฝึกให้พระองค์ประพฤตินอยู่ในศีลธรรมจรรยาจึงวางยาในน้ำชาของพระองค์ ทำเอาบรรดาสนมในตำหนักหลังเดียวตายเป็นม่ายไปถึงสามเดือน

พระธิดาที่คลอดยากจนเป็นเหตุให้ชายารักต้องแลกมาด้วยชีวิตถือเป็นความฝันอันเลวร้าย โชคดีที่สุดในที่สุดฝันร้ายนี้ได้จากไปไกลแล้ว หยวนหยวนที่กนิยานอนหลับลงไปขณะนี้กำลังนอนหลับปุ๋ยอยู่ในรถม้า และจะหลับไปตลอดทางจนถึงแคว้นเฉาหยาง นางจะไม่เป็นฝันร้ายของพระองค์อีก เมื่อทรงคิดถึงตรงนี้ กษัตริย์ยังจ้องก็กันแสงโฮออกมาด้วยความปิติยินดีในที่สุด

7

ภายในกำแพงอิฐแดงมุงกระเบื้องเขียว แมกไม้หนาทึบดบังดวงอาทิตย์แผดเผาของฤดูคิมหันต์ ตรงระเบียบทางเดินทอดยาวมีเด็กชายหญิงตัวน้อยอายุราวๆ หกเจ็ดขวบหกคนแอบคนคุ่มกันลักลอบเข้ามาใน 'ตำหนักจื่อชิว'

เป็นจริงดังที่คิดไว้ พระมเหสีที่ได้อองครักษ์สี่นายแบกเข้ามาเมื่อสามวันก่อนยังคงบรรทมหลับอยู่บนเตียง

เด็กน้อยทั้งหกบ้างนั่งบ้างยืนล้อมรอบเตียงพิศดูนาง

"เนื้อของนางนุ่มนวลจัง!"

ถึงหนึ่งหนึ่งในฝาแฝดชายหญิงกะพริบดวงตากลมโตงตงมาขณะแอบแตะตัวองค์หญิงผู้มาจากแดนไกล

"ผิวของนางขาวจังเลย"

ถึงเยียนแฝดอีกคนในฝาแฝดชายหญิงเองก็ทำตาโต เอาท่อนแขนที่

ตากแดดจนดำคล้ำของตนไปวางเทียบกับข้อมือที่สวมกำไลไว้หลายวง
ของนาง ผิวกายของนางขาวเหมือนกับเต้าหู้ที่เขาชอบกินไม่มีผิด

"แต่ว่าทำไมนางถึงได้ตัวกลมปุกละ" จื่อเถียนเด็กหญิงอีกคนถามด้วยความสงสัย

ไม่เพียงร่างกายโตๆ นิ่มๆ กลมๆ ของนาง นิ้วมือของนางยังสั้นๆ
อวบๆ ดวงหน้าก็กลมๆ อิม๋มๆ ขาวๆ เนียนๆ จมูกกลมๆ โด่งๆ กระทั่ง
ปากแดงเล็กๆ นั้นก็กลมอิม๋ม จื่อเถียนได้ยินบิดาที่เป็นขุนนางบอกว่า
พระมเหสีทรงเป็นโฉมงามปานหยกแคะสลัก นางไม่เข้าใจถึงได้อุตส่าห์
ชวนสหายที่เรียนหนังสือด้วยกันแอบเข้ามาดู

"เห็นสาวใช้สองคนที่มากับนางบอกว่านางชื่อ 'ท้าวหยวนหยวน'*
ด้วยนะ!" ดังหนึ่งแบ่งปันข่าวสารที่สืบมาได้ให้กับสหายอย่างภูมิอกภูมิใจ

"อู๊ป!" เด็กๆ กลุ่มนั้นกุมท้องพยายามกลั้นหัวเราะ กลัวว่าจะถูก
องครักษ์ที่เฝ้าอยู่ข้างนอกจับได้

"อู๊ว! นางขยับตัวแล้ว!" ดังหนึ่งรีบเรียกให้ทุกคนรักษาความเงียบไว้
ทั้งหมดกลับหายใจมองขนตาที่ทั้งยาวทั้งอนของนางกะพริบไหว
คราหนึ่ง จากนั้นก็ลืมตาขึ้น พอได้เห็นเด็กน้อยหลายคนล้อมอยู่รอบเตียง
นางก็เหลือกเห็นตาขาว แลบลิ้นห้อย

"อ๊า! ผีหลอก!" เด็กๆ ทั้งกลุ่มตกใจกลัววิ่งหนีกระเจิงไปทันที
ท้าวหยวนหยวนหัวเราะคิกพลาญลุกขึ้นนั่ง ในดวงดาววับทะเล้น
ซุกซนของนางเต็มไปด้วยแววขบขัน ผีรี นางหน้าตาน่ากลัวปานนั้นเขี้ยว
นางบิดขี้เกียจคราหนึ่ง นับได้ว่ายา 'นิทราสืบทิวา' หมดฤทธิ์แล้ว นอน

* ท้าวหยวนหยวนแปลตรงตัวได้ว่า กลมๆ ดี

นานขนาดนี้พานให้นางปวดแหวเมื่อยหลังไปหมด

ว่าแต่เด็กซุกซนเหล่านั้นเป็นใครกัน

เพิ่งคิดเช่นนี้ข้างนอกก็มีเสียงฝีเท้าเร่งร้อนแว่วมา ได้เห็นองครักษ์
แปลกหน้าร่างกายสูงใหญ่ดำคล้ำหลายนายวิ่งถลันเข้ามา ข้างหลังยังตาม
ติดมาด้วยสองสาวใช้ข้างกายนาง

"องค์หญิง เกิดอะไรขึ้นเพคะ..."

"ไม่มีอะไร พวกเจ้าออกไปเถิด แต่สาวใช้ข้างหลังสองคนนั้นนะก้าว
ออกมาซิ!"

ท้าวหยวนหยวนโบกมือไล่บรรดาองครักษ์ที่ไม่กล้ามองนางตรง ๆ
เหล่านั้น พอเห็นพวกเขาออกไปหมดแล้วนางก็เลิกเรียวกี้วงม "พอตื่น
ขึ้นมาข้าก็พบว่าตัวเองเปลี่ยนสถานที่นอนไปแล้ว พวกเจ้าว่าแปลกหรือไม่"

เสี่ยวหลัวและเสี่ยวไฉซึ่งเป็นคนวางยารีบก้าวขึ้นมาคุกเข่าดังดู้บ
"องค์หญิง พวกเราไม่มีทางเลือก เป็นพระบัญชาของฝ่าบาท..."

"ช่างเถิด บัญชีนี้ข้าคร้านจะคิดกับพวกเจ้า ตอนนี้อ้อหิวมาก ไม่สิ
อาบน้ำก่อนดีกว่า"

เป็นไปได้อย่างไรกัน! เสี่ยวหลัวและเสี่ยวไฉเบิกตาโต องค์หญิงผู้
ชอบกลั่นแกล้งคนเพื่อความบันเทิงเป็นชีวิตจิตใจกลับปล่อยพวกนางไป
ไม่เอาความง่าย ๆ อย่างนี้นะหรือ หรือว่า...

"องค์หญิงทรงทราบแต่แรกว่าพวกเราวางยานิทราสืบทิวาในน้ำชา
อย่างนั้นหรือเพคะ"

"คิดว่าข้าเป็นใครกัน" นางถลึงตาใส่ทั้งสองคราหนึ่ง "ข้ายังรู้จักด้วย
ว่าพวกเจ้าแข็งแรงกับคนที่ว่าข้าฝักวรยุทธ์พิเศษพิสดารวิชาหนึ่งถึงได้หลับ

ไปนานขนาดนี้ เป็นเช่นนักบวชชราเข้ามาถามก็ไม่ปาน ไม่ต้องกินไม่ต้องดื่ม โทหกพกลมสิ้นดี!"

คิดจะหลอกนางรี พวกนางมีความสามารถปานนั้นเชียว? ตอนที่ข่าวเรื่องสองแคว้นจะเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีโดยการอภิเษกแพร์สะพัด นางได้ยินคนมากมายเห็นพ้องกันว่าเจ้าเอาคำคิดนี้มาลงที่ศีรษะนาง โดยเฉพาะเจ้าพวกคนที่เคยถูกนางกลั่นแกล้งทั้งหลาย

แต่นางไม่เป็นเดือดเป็นร้อน เพราะนาง...ห่าวหยวนหยวนเป็นประเภททหารมาเอาแม่ทัพเข้าขวาง น้ำมาเอาดินเข้าอุด ไม่เคยเกรงกลัวสิ่งใดมาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น ผู้หญิงเมื่อโตเป็นสาวช้าเร็วก็ต้องแต่งให้ผู้อื่น และบรรดาเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงในแคว้นยงจี้ที่อยู่ในวัยตบแต่งภรรยานางเคยทดสอบมาแล้วทุกราย ล้วนแต่เป็นพวกเหยาะเหยะซี้ซลาดตาขาว เช่นนั้นมีผู้นำไปเสียดวงเอาที่แคว้นเฉาหยางซึ่งตั้งอยู่ทางเหนือและก่อร่างสร้างแคว้นขึ้นมาจากการทำงานปศุสัตว์ไม่ดีกว่าหรือ

เสี่ยวหลัวและเสี่ยวไฉ่มองหน้ากันพลางยิ้มขึ้น พวกนางเคยทูลองค์ษัตริย์แล้วว่าคิดจะนำตัวองค์หญิงข้ามฟากไปยังดินแดนไกลโพ้นโดยที่มีให้นางรู้ตัวนั้นเป็นไปไม่ได้เลย นอกเสียจากว่าองค์หญิงทรงยินยอม และก็เห็นได้ชัดว่าองค์หญิงทรงสมัครใจมาเองจริงๆ

ทั้งคู่รีบดึงสติกลับมา ปราณินบิตีห่าวหยวนหยวนให้อาบน้ำ กินอาหาร ครั้นได้ยินว่าองค์หญิงตื่นบรรทมแล้ว อำมาตย์ชายชาก็รีบมาเข้าเฝ้า อวดำและฉูอันได้เห็นองค์หญิงที่ตื่นอยู่เป็นครั้งแรก นางรูปร่างกลมอัมงามสะคราญปานเทพธิดา และแน่นอนว่าย่อมกำจายไอซุกชนฉลาด

เฉียบไว้วัดด้วย ในแคว้นเฉาหยางของพวกเขาทหาพบคนลักษณะเช่นนี้ได้ยากนัก อาจเรียกได้ว่านางช่างพิเศษไม่เหมือนใคร ทั้งสองจึงอดอึ้งงันไปทันใดมิได้

"กษัตริย์ท้าวป่าละ พ้าข้าไปพบเขาที่ ข้าสงสัยใคร่รู้ในตัวเขามาก"

ท้าวหยวนหยวนยิ้มระรื่นเดินนำออกไปเอง ทันช้ายแลขวามองสำรวจพระราชวังอันไม่คุ้นเคยหากยังนับได้ว่าหรรษาโอ้อ่า เมื่อถึงสติกลับมาได้แล้วอำมาตย์ทั้งสองจึงรีบร้อนตามไป โดยมีเสี่ยวหลัวและเสี่ยวฉิ่งตามติดอยู่ข้างหลัง

ไม่ว่าว่าการจะพบกษัตริย์ท้าวป่าต้องนั่งรถม้าออกจากวัง แต่กระนั้น... ระหว่างทางนางก็ไม่เบื่อหน่ายสักนิด ขณะที่อำมาตย์ทั้งสองพยายามแซ่ซ้องสรรเสริญกษัตริย์ที่พวกเขาเคารพรักที่สุดให้นางฟังอย่างสุดความสามารถ

กล่าวว่าท้าวป่าจึงอู้งามเหนือคนทั่วไป อานุภาพน่าเกรงขามกดขี่ผู้คน ก่อนจะขึ้นครองราชย์ทรงนำทัพออกรบจากเหนือจรดใต้ด้วยตนเอง บิบบจนเข้าศึกที่ชายแดนไม่มารุกรานอีกต่อไป หลังขึ้นครองราชย์ก็ลงโทษขุนนางละโมภ ตกรางวัลขุนนางสุจริต ลดอัตราการเก็บภาษี การปกครองโปร่งใส การทหารเคร่งครัดมีแบบแผน การปศุสัตว์เจริญรุ่งเรือง บ้านเมืองสงบสุขมั่งคั่ง...

ฟังจากคำสรรเสริญพวกนี้ดูท่าเขาจะมีโชคคน แต่เป็นเทพแล้วละ ท้าวหยวนหยวนพยักหน้าหงึกๆ พลังมองออกไปนอกหน้าต่างต่างจรด ชมดูบรรยากาศบนท้องถนนอันคึกคักสองข้างทางของเมืองหลวง รอคอยการมาถึงของช่วงเวลาที่จะได้พบว่ามีผู้เก่งกาจทั้งขุนและบุ

ที่แห่งนี้คือลานประลองหลวงแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเมืองหลวง ช่วงขณะนี้เสียงปี่แตรประสานอื้ออึง เสียงกลองสนั่นก้องฟ้า เสียงผู้คนโหวกเหวก ภายในลานประลองกำลังดำเนินการต่อสู้ระหว่างคนและพยัคฆ์

บรรดาราชนิกุล บุคคลมีหน้ามีตา และเหล่าขุนนางทั้งปวงของแคว้นเฉาหยางล้วนเบิกตาโตชมดูการประลอง เมื่อถึงฉากตื่นเต้นเร้าใจก็ผุดลุกขึ้นชูแขน ทั้งคำรามทั้งโห่ร้องดังอีกทีก็ไม่ขาดสาย

ภายในรั้วลูกกรงซึ่งสูงประมาณตัวคน นักสู้เปลือยกายท่อนบนสามคนและพยัคฆ์ที่ถูกล่ามโซ่ตรวนไว้สองเส้นตัวหนึ่งกำลังห้าหน้ากันอยู่ในลานประลอง เหล่านักสู้หนุ่มน้อยที่ถือโล่กำบังต้องร่วมแรงร่วมใจช่วงชิงหินสีแดงได้ใช้คล้องคอพยัคฆ์มาได้ นี่เป็นธรรมเนียมที่แคว้นเฉาหยางถือปฏิบัติมาช้านาน เด็กหนุ่มทุกคนต้องผ่านการทดสอบความกล้าเช่นนั้น ถึงจะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าพวกเขาเติบโตเป็นบุรุษหาญกล้าไร้ความหวั่นเกรง

เนื่องจากเด็กหนุ่มทั้งสามสามารถอาศัยเพียงโล่และกำปั้นมาห้าหน้ากับพยัคฆ์ ด้วยเหตุนี้ภาพอันน่าหวาดเสียวจึงปรากฏให้เห็นซ้ำๆ เสียงอุทานตกใจและเสียงโห่ร้องให้กำลังใจของผู้ชมนั่งไม่ขาด ทันใดนั้นเอง...

พยัคฆ์ที่กำลังต่อสู้ดุเดือดพลันกระชากโซ่ตรวนที่จำกัดขอบเขตการเคลื่อนไหวของมันไว้จนขาดสะบั้น ส่งเสียงคำรามคลุ้มคลั่งพละทางกระโจนข้ามเด็กหนุ่มถือโล่ที่กำลังย้วยมันคนหนึ่งไป แล้ววิ่งตะบึงผ่านรั้วลูกกรงในลาน ก่อนพุ่งตรงไปทางผู้ชมนั่งที่ชมดูอยู่ในทันที!

พริบตาเดียวเสียงกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนกดังขึ้นรอบทิศ ผู้คนขวัญกระเจิงวิ่งหนีสุดลูก จากนั้นก็มิมีเสียงชักดาบดัง 'แก๊งๆ' สองสามที

ทหารหลายนายถือดาบดาหน้าเข้ามา ทว่าท้าวป่าจิ้งจอกที่อยู่บนแท่นอัฒจันทร์
ว่องไวยิ่งกว่า เขากะโจนเข้ามาในลานอย่างรวดเร็ว ฉวยโช่ตรวนเส้นที่อยู่
บนร่างพยัคฆ์ ใช้กำลังภายในตรึงผีเท้าไว้เพื่อหยุดยั้งมิให้พยัคฆ์วิ่งพุ่งไปยัง
อัฒจันทร์ต่อไป จากนั้นก็หันไปทางนักสู้หนุ่มน้อยสามคนที่ตกใจกลัวจน
หน้าถอดสี แล้วสั่งด้วยน้ำเสียงสงบเยือกเย็นว่า "ไปดึงโช่ตรวนอีกเส้นไว้"

"พะยะค่ะ..." ทั้งสามรับคำ แต่สองข้างกลับสั่นระริกอยู่ตลอด

ขณะที่องค์รัชชาร่างกายสูงใหญ่สองนายกำลังจะกระโจนเข้ามาในลาน
เพื่อช่วยท้าวป่าจิ้งจอกนั่นเอง...

"มา! ข้าเอง!"

เสียงหัวเราะใสเสนาะอย่างเบิกบานพลันดังขึ้น ได้เห็นเพียงเงาร่าง
สีแดงเห็นเข้ามาในลาน ช้ำยังฉวยโช่ตรวนอีกเส้นที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมา
ตั้งขนานเป็นแนวเดียวกับโช่ตรวนเส้นที่ท้าวป่าจิ้งจอกถืออยู่ ทำให้พยัคฆ์ที่เดิม
ยังคงคิดจะดันให้หลุดถูกเหนี่ยวยึดไว้ กระดิกตัวมิได้อยู่ในช่วงขณะนี้

ผู้คนส่งเสียงอุทานด้วยความตื่นตะลึง เพราะคนที่ยึดโช่หน้าหนัก
อีกเส้นไว้มันหาใช่ชายฉกรรจ์บารุ่ท่า หากแต่เป็นโฉมงามรูปร่างกลมอิม
คนหนึ่งซึ่งสวมมงกุฎหงส์ประดับหยกและไข่มุกไว้บนศีรษะ บนร่างสวมชุด
พิธีสีสันสดใสพร่างพราย คลุมทับด้วยเสื้อคลุมไหมสีแดงสด

ท้าวหยวนหยวนพอเห็นทุกคนในที่นั้นพากันตะลึงมองนางตาโตอ้าปาก
ค้างก็อิมโบกมือทักทายทุกคน แต่ทันทีที่ท้าวออกแวก พยัคฆ์ที่ยังคงดันพรวด
ก็ตะปบอุ้งเท้าหน้าขนาดใหญ่โตใส่โช่ตรวน พาให้ทั้งร่างของนางเซลดาลตาม
โช่ตรวนเข้าหาพยัคฆ์ เสียงสุดหายใจเยียบเย็นพลันดังขึ้น ทุกผู้มองอย่าง
ตกใจจนเกือบจะเป็นลมไปแล้ว

โง่งนั้! หัวป่าจิ้งจี้พลันปราดไปหานาง สะบัดฝ่ามือออกไปกระแทกใส่โช้ตรวนในมือของนางเส้นนั้น ใช้พลังฝ่ามือส่งนางกลับไปยังจุดเดิมก่อนที่ตนจะกลับไปยืนยังตำแหน่งเดิมโดยที่เท้าไม่แตะฝุ่นแล้วตวาดเสียงเย็นว่า "เม็งเร็น! อี้โ้! คว้าโช้โ้!"

"พะยะคะ!" องครักษ์ข้างกายสองนายรีบเฟ่นผลุงลงมาจากแท่นอัมจันทร์ แต่ตอนที่พวกเขา กำลังจะรับโช้ตรวนในมือนางมานั้นเอง นางกลับไม่ยอมให้

"เมื่อกี้ข้าเผอเธอไปเอง พวกเจ้าวางใจ จะไม่มีอีกเป็นครั้งที่สองหรอก"

เห็นนางยิ้มน่ารักน่าเอ็นดูพาให้ทั้งสองรู้สึกลงงวยอย่างมก นางนึกว่าตรงหน้านางคือตัวอะไร หรือว่าจะไม่รู้จักเสีย? ถึงได้ไม่มีความหวาดกลัวสักนิด

หัวป่าจิ้งจี้ฐานะของนางดี หน้าซ้ำยังจำได้แม่นอีกด้วย เนื่องจากครั้งแรกที่ทั้งคู่ได้พบกัน นางถูกห้ามเข้าตำหนักจ้อชี่วประหนึ่งหมูดายก็ไม่ปาน หลับอุตุไม่รู้เรื่องรู้ราว

"ออกไป!" ใบหน้าหล่อเหลาของเขาเคร่งเครียด

"โ้ๆ แม่นางรีบออกจากลานไปซะเถิด!" ฝูงชนที่ชมดูการต่อสู้มีคนดิงสติกลับมาได้จิ้งรีบร้องเตือน

"ไปเร็วๆ เข้า!" เพียงไม่นานเสียงบอกให้นางออกไปก็เพิ่มจำนวนขึ้นไม่ว่าชายหญิงเด็กชราต่างพากันตะโกนอย่างพร้อมเพรียง กลัวว่าวินาทีถัดมานางจะกลายเป็นอาหารว่างของสัตว์ร้ายไป

แต่ทว่าหยวนหยวนนอนมาสิบวัน กำลังอยากจะยึดเส้นยึดสาย ไทนเลยจะยอมจากไป

"ข้าอยากเล่นนี้ เล่นอย่างไร บอกข้าซิ!" บนใบหน้ายิ้มแย้มของ ห่าวหยวนหยวนไม่มีรอยหวาดกลัวใดๆ รวากับตัวที่อยู่ในลานประลองเป็น กระจ่ายน้อยตัวหนึ่ง

"ออกไปเดี๋ยวนี้" เสียงแม่จะเบา กระนั้นทั้งร่างของท้าวป่าจึงอึกกลับ กำจายไอบ่มผู้คนออกมา

ทุกผู้กลั่นหายใจมองไปในลาน เพราะพวกเขาอย่างน้อยก็จะได้เห็น องค์กษัตริย์ทรงแสดงสีพระพักตร์ดุตันเย็นชาปานนี้ใส่ผู้คน แต่ทว่า...แม่นาง หน้าตาน่ารักรูปร่างกลมอิมคนนี้มีพลังกำลังเยาะอย่างเหลือเฟือ ด้วยเห็น นางยึดโซ่ตรวนเส้นนั้นไว้ด้วยท่าที่สบายๆ

"ข้าไม่กลัวเสีย ท่านไม่ต้องเป็นห่วงข้าหรอก" ห่าวหยวนหยวนตอบ พลางพินิจพิจารณาดูบุรุษตรงหน้า

เพียงพริบตาก็ถูกรูปลักษณ์องอาจห้าวหาญโดดเด่นเหนือใครของเขา ทำให้หวั่นไหว

"ข้าเป็นห่วงเจ้า? คนที่รันทาที่ตายเองข้าไม่นึกเห็นใจหรอกนะ เพียง แต่ไม่อยากให้ลานประลองเกิดเหตุการณ์นองเลือดเนื่องจากเสียกินคนเข้า เท่านั้น" ถ้อยคำดุตันเย็นชาถูกเปล่งออกมา กระนั้นก็ยังไม่ทำให้นางกลัว จนล่าถอย

"แต่ข้าอยากช่วยนี่นา ถึงท่านจะมีให้ข้าเล่นก็เถิด"

นางยิ้มหวาน จากนั้นก็พลิกตัวกลางอากาศอย่างคล่องแคล่ว โยน โซ่ตรวนในมือไปทางเขา ช่วงขณะนั้น เสียงอุทานตกใจทั้งในและรอบลาน พลันดังขึ้นอีกครั้ง ที่พาให้คนตื่นตะลึงก็คือโซ่ตรวนเส้นนั้นพุ่งไปเลื้อยพัน โซ่เส้นที่อยู่ในมือท้าวป่าจึงอึ้งราวกับงู

ราชินีตัวร้าย

วรยุทธ์ล้ำเลิศ! เขาคว่าจับไซ้ตรวนที่พุ่งเข้ามาทางตนไว้ได้ทันท่วงที พร้อมกับมองนางที่ทำท่ากระหึ่มยิ้มอย่างอึ้งงัน

ปากบอกว่าอยากช่วย แต่กลับสะบัดไซ้คืนมา จงใจให้เขาพบกับความยากลำบากซัด ๆ!

และก็เป็นดังที่คิดไว้ พยัคฆ์ที่กราดเกรี้ยวพุ่งตรงมาที่เขาอย่างบ้าคลั่ง บีบให้เขาจำต้องแสดงฉากคนปะทะกับพยัคฆ์

"สุวรรณค์! ระวัง!"

นางจอมเสแสร้งยังแกล้งทำเป็นร้องตะโกนอยู่ข้าง ๆ ทำเอาเขาเกือบจะคลี่นไ้ตายอยู่รอมร่อ

ผู้คนที่ต่างตกตะลึงพริ้งเพริด ผู้ที่อยู่ในลานนั้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา เจียวนะ!

จากนั้น...หญิงงามเฉิดฉันก็เอ่ยปาก

"อา! ร้ายกาจยิ่ง ข่างเป็นยอดฝีมือโดยแท้ ข้าว่าไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงเขาหรอก"

จริงดังว่า กษัตริย์ของพวกเขามีวรยุทธ์เก่งกาจมาก ดูมาถึงยามนี้ พยัคฆ์ยังเข้าประชิดตัวเขาไม่ได้เลย!

และแล้วรอยยิ้มบนดวงหน้าของหญิงสาวอวบอ้อมคนนี้ก็พลอยแผ่ไปถึงพวกเขาด้วย

"แข็งแกร่งมาก อีกทั้งยังสุขุมเยือกเย็น ไฉนแคว้นเฉาหยางถึงได้มีบุคคลที่เก่งกาจปานนี้ละ! ปรบมือ! ปรบมือ!"

นางร้องตะโกนอย่างเรงว่า ผู้คนเผลอปรบมือตามนางโดยไม่รู้ตัว เพียงไม่นานเสียงปรบมือก็ดังสะเทือนเลื่อนลั่น

ท้าวหยวนหยวนไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่เห็นเขาประเดี๋ยวเห็นขึ้นฟ้า ประเดี๋ยวปราดไปอยู่หลังพญาคมภ์ นำทิ้งหาไดปาน นางชมดูอย่างออกกรสชาติ จนต้องร้องชมเชยพลงปรบมือไม่หยุด

นำตายนัก! ท้าวป่าจิ้งจี้ไม่อยากจะเชื่อ นี่คือองค์หญิงที่กษัตริย์ยงจื้อ ส่งมาอภิเษกเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีหรือนี่!

มองดูแล้วหากนางมิใช่อยากเป็นม่าย ก็คงอยากทำให้เขาถูกพญาคมภ์ กลืนลงท้อง จะได้ยึดครองแคว้นของเขาเสีย!

ครั้นคิดถึงตรงนี้เขาก็ไม่ระหยาบการต่อสู้อีกต่อไป เมื่อใช้โชตรวนรัด พันจนพญาคมภ์ล้มกองกับพื้นได้แล้วก็เอาโซ่ยื่นส่งให้อั้วไท่และเมิ่งเร็นที่เพิ่ง วิ่งมาถึงข้างกายเขา

ทั้งคู่ดูดลากโชตรวนไปทางกรงเหล็กที่ไว้ขังพญาคมภ์อย่างรวดเร็ว นักสู้คนอื่น ๆ อีกหกเจ็ดคนก็กรูเข้ามาช่วยดูดลากพญาคมภ์ที่แยกเขี้ยวกัดแกว่ง อึ้งเท้ากลับเข้ากรงด้วยเช่นกัน

ในลานประลอง ท้าวป่าจิ้งจี้และท้าวหยวนหยวนยืนอยู่คนละฟาก เมื่อเห็นพญาคมภ์ถูกจับขังไว้หลังประตูลูกกรงแล้วทั้งสองก็ติดตัวขึ้นพร้อมกัน ก่อนจะไปแตะพื้นยืนอยู่บนอัฒจันทร์โดยสวัสดิภาพพร้อม ๆ กัน รวากับรู้ใจกันเป็นที่สุด พาให้บรรดาเชื้อพระวงศ์และขุนนางบู๊บุ๋นทั้งหลาย ปรบมือกู่ร้องอย่างอดมิได้

ทว่าเสี้ยวหัวและเสี้ยวใจที่ยืนอยู่บนอัฒจันทร์กลับตรงกันข้าม พวกนางตกใจกลัวจนแข่งขาอ่อนต่องพุงกันและกันอยู่นาน ด้วยรู้แก่ใจดีว่า ในสายตาขององค์หญิง พญาคมภ์ที่สูงใหญ่กว่านางตัวนั้นเป็นเพียงสัตว์น่ารัก เถกเช่นลูกเสื่อสองตัวที่นางเลี้ยงไว้เท่านั้น ไม่ได้มีสำนึกถึงความจริงที่ว่า

มันเป็นสัตว์ป่าดุร้ายเลย

นอกจากพวกนางแล้วยังมีอีกสองคนที่ตกอยู่ในสภาพอกสั่นขวัญแขวนไม่ต่างกัน คืออวีต้าและณัฐันที่หน้าซีดเผือด ยกแขนเสื้อขึ้นซับเหงื่อซ้ำๆ

"องค์หญิงหยวนหยวนทรงทำเช่นนี้เสียงอันตราายเกินไป ทำเอาข้าตกใจแทบตายแล้ว"

"ถูกต้องๆ ข้าก็ตกใจแทบตายเหมือนกัน"

ทั้งคู่เข้าใจทันทีว่าเหตุฉุกเฉินกษัตริย์จึงต้องการให้พวกเขาตกปากรับคำ

ที่ที่อำมาตย์ทั้งสองยืนอยู่คือท่ามกลางฝูงชน อีกทั้งน้ำเสียงที่พูดคุยก็ไม่เบาเลย เหล่าคนดูเมื่อได้รู้ว่าหญิงผู้กล้าหาญผู้นั้นที่แท้แล้วคือองค์หญิงหยวนหยวนก็พากันส่งเสียงอื้ออึงอีกครั้ง หากครานี้เป็นไปด้วยความตกตะลึง

อำมาตย์ชราทั้งสองยังขวัญหนีดีฝ่อไม่คลาย แต่ครั้นเห็นกษัตริย์ของพวกเขาหันกายเดินลงชั้นบันไดของลานประลองไปก็รีบร้อนเอ่ยขึ้น "ฝ่าบาท..."

"อะไรรนะ เขาคือกษัตริย์ท้าวปารี!"

ดวงตากกลมโตชุ่มฉ่ำแวววาวทั้งคู่ของท้าวหยวนหยวนลุกวาวขึ้นชั่วพริบตา จากนั้นนางหันกายเดินตามไปโดยไม่ต้องคิด

ท้าวปารีจึงอัสีหน้าขมริมนเดินเข้าไปในอาคารหลังที่อยู่ด้านหลังลานประลองนี้เป็นสถานที่พักผ่อนซึ่งสร้างไว้สำหรับเชื้อพระวงศ์โดยเฉพาะ สามารถเข้าออกลานประลองโดยผ่านทางบันไดหินที่เชื่อมต่อได้

ทันทีที่เดินเข้าไปในห้องโถงใหญ่ หางตาของเขาก็เหลือบไปเห็นเงาร่างสีแดงตามเข้ามา ตามติดมาด้วยเสียวใจ เสียวกลัว อัสีที่ เม็งเร็น กระทั่ง

อำมาตย์ทั้งสองก็ตามมาด้วย

อีไ้ไท่และเมิ่งเร็นเดินไปด้านหลังด้วยความเคยชิน ครูเดียวอีไ้ไท่ก็ยกถ้วยชาออกมาสี่ถ้วย ส่วนในมือของเมิ่งเร็นมีผ้าขนหนูเปียกที่บิดหมาดๆ เพิ่มมาผืนหนึ่ง ก้าวเข้าไปยื่นส่งให้ท้าวป้าจิ้งอี้ด้วยท่าทางเคารพนบ

เขารับผ้ามาเช็ดหน้าและมือเสร็จก็ทำสีหน้าเฉยชา ข้าเลื่องมอ ท้าวหยวนหยวนที่ยืนยิ้มระรื่นมองเขาอยู่ ก่อนจะมองอีไ้ไท่ที่เตรียมจะยกน้ำชาให้เขา "วางไว้ แล้วถอยออกไปก่อน"

"พะยะคะฝ่าบาท" ทั้งสองประกบมือแล้วถอยออกไป

ท้าวหยวนหยวนเห็นดังนั้นก็หันไปส่งสาวใช้ที่ยืนอยู่ข้างหลังนาง "พวกเจ้าก็ออกไปเถิด"

"เพคะ" ทั้งสองรีบถอยออกไป

"เอ้อ ฝ่าบาท พวกข้า..."

"พวกท่านก็ออกไปก่อน"

สองอำมาตย์จึงได้แต่ประกบมือแล้วถอยออกไป กระนั้นก่อนจะจากไปพวกเขายังข้าเลื่องมอองค์หญิงหยวนหยวนที่ยิ้มระรื่นอย่างไม่วางใจ คราหนึ่ง ไม่รู้เพราะเหตุใดสี่พระพักตร์ของกษัตริย์ของพวกเขาก็ดูเข้มงวดดุตันกว่าปกติเสียอีก

ท้าวป้าจิ้งอี้จับน้ำชาคำหนึ่ง เมื่อวางถ้วยชากลับลงบนโต๊ะแล้วก็เห็นนางยิ้มตาหิ ทำตามอย่างเดียวกัน

เขามวดคิ้วมุ่น นางก็ขมวดเรียวคิ้วงามตามเขา เขาเม้มริมฝีปาก นางก็เม้มริมฝีปากตามเขาด้วย

เขาขมก้นความหงุดหงิดในใจ "องค์หญิง อยากพูดอะไรก็รับพูดมา

ข้ายังมีงานอีก"

ท้าวหยวนหยวนสูดหายใจเข้าลึกๆ คราหนึ่ง แล้วมองสำรวจเขา ขึ้นลงอีกรอบ นางช่างมีตาหามีแวไม่ เขารูปร่างสูงใหญ่สง่าผึ่งผาย บนร่างสวมอาภรณ์คอป้ายแขนกระบอก ตรงเอวล่าสันมีเม็ดเล็กฝังด้วยอัญมณี ผูกไว้เล่มหนึ่ง สวมรองเท้าหนังหุ้มข้อยาวสีดำ ท้าวร่างกำจายรัศมีของผู้เป็นกษัตริย์ นางกลับไม่เอาเขาและท้าวป่าจึงอึดใจงเข้าด้วยกัน

ดูท่านนอนหลับไปสิบวันทำเอาสมองของนางเชื่องช้าอืดอาดไปเสียแล้ว ขณะนางพิศดูเขา ดวงตาดำเย็นชาของท้าวป่าจึงอึดใจจับจ้องอยู่บนร่างนางเช่นกัน

นับตั้งแต่ได้เห็นนางครั้งแรกเขาก็รู้สึกได้ว่านางแตกต่างจากสตรีทางเหนือโดยสิ้นเชิง สตรีทางเหนือมีโครงร่างใหญ่ ทรวดทรงงดงามแข็งแรง ผิวพรรณเป็นสีทองแดงดูมีสุขภาพดี แต่ท้าวหยวนหยวนไม่เพียงแต่ยกว่า ช่วงหนึ่ง ยังค่อนข้างอวบ ยามพบหน้าครั้งแรกนางเอาแต่นอนหลับอืด ทำให้เขาคิดว่าตนถูกยัดเยียดองค์หญิงอ้วนกลมที่ทำอะไรอืดอาดยืดอาดให้เสียแล้ว

แต่เมื่อผ่านการประมือกันเมื่อครู่ เห็นได้ชัดว่าเขาคิดผิด!

นางไม่เพียงว่องไว วรยุทธ์ยังจัดว่าดีเลิศ นอกจากนี้ดวงหน้าของนาง ยามไม่ได้หลับใหลไร้สตินั้นนับว่างามตราตรึงยิ่งนัก

โดยเฉพาะดวงตาใสฉ่ำวาววิบวับคู่นั้น ยังมีผิวกายที่นุ่มเนียนปานผิวทารก ขาวผุดผาดดั่งหิมะนั้นอีก สิ่งเหล่านี้แทบจะมองไม่เห็นบนร่างของสตรีแดนเหนือ

แต่ว่า...เขาไม่มีเวลามานั่งจ้องตากับนางหรอก

เขาพูดลุกขึ้น หากนางกลับเอ่ยปากว่า "ท่านเกลียดข้าใช่หรือไม่ หรือว่าท่านแค่เกลียดผู้หญิง"

เขาแหม้มปากจ้องมองนาง "หากว่าตามพฤติกรรมเมื่อครู่ขององค์หญิง ข้าจะเกลียดเจ้าก็นับว่าสมควร"

"เมื่อครู่ข้าทำอะไรหรือ"

"ก็ทำให้ข้าแสดงละครลิง ให้ความบันเทิงองค์หญิง หรือมิใช่"

น้ำเสียงเขาช่างเยียบเย็นนัก! แต่ว่า... "ข้ารู้ชะที่โหนว่าท่านคือฝ่าบาท อีกอย่าง นั้นมันเสื่อเชียวนะ ฝ่าบาททรงแสดงความกล้าหาญ หาใช่แสดงละคร..."

"ข้าไม่สนใจจะสนทนาเรื่องพวกนี้กับองค์หญิง"

สิ้นคำเขาก็เดินตรงไปทางประตู นางรีบตามไป "ที่ฝ่าบาททรงเกลียดขังข้ามิใช่แค่เรื่องเมื่อครู่กระมัง" สัญชาติญาณบอกกับนางว่าเธอไม่ชอบนาง!

"ข้ากับองค์หญิงถูกคลุมถุงชน จุดประสงค์คือการเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี ไม่จำเป็นต้องพูดถึงเรื่องชอบไม่ชอบ"

ได้ยินดังนั้นเพลิงโทสะอันไร้ที่มาที่ไปพลันลุกโชนขึ้นมาทันใด นางทำปากยื่นอย่างไม่สบอารมณ์ กล่าววว่า "แล้วอย่างไร การอภิเษกเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีครั้งนี้มีคนดำเนินการก่อน ทูลรายงานที่หลัง กษัตริย์เจ้าครองแคว้นเช่นท่านเลยถูกบังคับให้แต่งงานกับข้าหรืออย่างไร"

เขาเผยยิ้มเย็นชา "องค์หญิงเดาเก่งจริง"

นางพลันเบิกตาโต "จริงนะหรือ! โธ่! ทำไมท่านถึงได้ไม่เอาไหนปานนี้!"

ข้อสรุปของนางพาให้เขาถลึงตาจ้องนางอย่างไม่อยากจะเชื่อ "เจ้า
ว่าไงนะ"

ดูชะมัด! แต่ที่นางพูดเป็นเรื่องจริงนี่นา

"ก็มันจริงนี่ ถ้าท่านมีความรับผิดชอบสักนิด ข้าก็ไม่ต้องมาอยู่ที่นี้
หรอก" ที่แท้ทั้งนางทั้งเขาต่างก็ถูกบังคับฝืนใจ!

"ฮึ! ไม่เป็นธรรมดาองค์หญิงเสียจริง!" เขากล่าวกระแทกกระทั้นกลาง
ขบگرامกรอด ผู้หญิงคนนี้ไม่มองว่าตนเองเป็นอย่างไรก่อน ยิ่งกล้ามา
รังเกียจรังอนเขาอีก!

เห็นเขาทำหน้าองำพลางสะบัดแขนเสื้อตั้งท่าจะจากไปนางก็รีบก้าว
เข้าไปขวางทางเขาไว้อีกครั้ง "ข้าก่อน ข้ายังพูดไม่จบเลย ท่านจะรีบไป..."
จู่ๆ ก็ตระหนักได้ว่าตนกำลังพูดกับใครอยู่ นางฝืนกลืนคำว่า 'เกิดใหม่'
กลับลงคอทันที แต่...ดูจากสีหน้าเย็นชาของเขา เขาคงเดาได้ว่านางจะพูด
อะไรระมัง

"องค์หญิงมีอะไรที่รับว่ามา!"

นางกลืนน้ำลายแล้วเลียริมฝีปากแห้งผาก "ข้าอยากจะบอกว่าในเมื่อ
ไม่ต่อเสรีเป็นเรือแล้ว พวกเราก็ยอมรับชะตาชีวิตไม่ดีกว่าหรือ" พูดไปๆ
พวงแกมนางก็แดงเรื่องขึ้นมา อย่างไรก็ตามเขาทั้งคู่ก็ถูกลิขิตให้มาใช้ชีวิต
ร่วมกันแล้ว หากผ่านวันคืนโดยเห็นอีกฝ่ายเป็นเช่นศัตรูมีทุกข์ทนแหย่หรือ

เพียงแต่...นางผู้ซึ่งในหัวคิดแต่จะเล่นพิเรนทร์เสมอมา โฉนยาม
มองเขาถึงได้เปลี่ยนเป็นทิมทื่อ หัวใจยังเต้นตึกตักรัวเร็วอย่างบ้าคลั่งนะ

คงเพราะได้เห็นคนที่เก่งกาจกว่าตนระมัง! คิดถึงท่าทางองอาจ
ยามเขาต่อสู้พัลวันกับพยัคฆ์ ความรู้สึกเลื่อมใสพลันเอ่อล้นขึ้นในใจ...

ใช่แล้ว ต้องเป็นเพราะสาเหตุนี้แน่

"ยอมรับชะตาชีวิตขององค์หญิงหมายถึงอะไร" แม้จะอยู่ต่อหน้า รอยยิ้มแฉ่งของนาง หากสีหน้าของเขายังคงบูดบึ้ง

"เอ่อ...เช่นว่าเข้าพิธีอภิเษกกันก่อนไง" นางพูดด้วยท่าทางขวยเขิน อยู่บ้าง

ทว่าป้าจ้อหรือตามองนาง หนึ่งหน้านางช่างหนานัก ใจกล้ามากด้วย เรื่องพรรคนี้ถึงกับสามารถเอ่ยปากออกมาเองได้!

"แต่องค์หญิงพลาดงานอภิเษกเองนี่" เขาเหน็บโดยไม่ไว้หน้า

"เอ๋?" ทว่าหยวนหยวนได้ยินเช่นนั้นก็เบิกตาโต

"เหล่าเชื้อพระวงศ์และพวกขุนนางใหญ่หลายคนล้วนหวังอยากให้นโยบายเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีนี้สำเร็จเสร็จสิ้นโดยเร็ว แต่องค์หญิงพอมมาถึง ก็เอาแต่นอนหลับอยู่ไปสามวันสามคืน ดังนั้น...พิธีอภิเษกที่เตรียมการไว้นานแล้วจึงได้แต่เลื่อนออกไป"

แก้มนางแดงช้ำขึ้นมาพลัน "พูดเช่นนี้หมายความว่าท่านได้เห็น ท่าทางยามหลับของข้าแล้วปะสิ"

"ถูกบังคับให้ดูต่างหาก เสด็จพ่อเสด็จแม่บังคับให้เข้าไปดูเจ้าที่ตำหนัก จ้อชิว ยังให้ข้าลองปลุกเจ้าด้วยซ้ำ"

สวรรค! ลำพังแค่นี้ก็ภาพพวกเขาล้อมวงดูนางนอนหลับอยู่ นาง ก็อยากจะโอดครวญออกมาแล้ว

"อันที่จริงข้านอนหลับก็อย่างนั้นก็เพราะว่า..."

"ไม่เป็นไร แม้ว่าเสด็จพ่อเสด็จแม่และเสด็จจาของข้าจะทรงมีภารกิจ ต้องเดินทางไกล แต่พิธีอภิเษกที่องค์หญิงต้องการเตรียมไว้เรียบร้อย

ราชินีตัวร้าย

แต่แรกแล้ว ต่อให้เป็นพรุ่งนี้ก็ยังสามารถจัดขึ้นได้" ทั้งวาจาเย็นชาไว้แล้ว
ทว่าป้าจิ้งอ๊กก็จากไปทันทีโดยไม่แม้แต่จะเหลียวหลัง

นางขบริมฝีปากล่าง มองตามเงาร่างที่เดินจากไปของเขา แปลกจัง
โฉนในอกจิ้งรู้สึกโหวงๆ ได้

ท้าวหยวนหยวน เจ้าเป็นอะไรไปนะ ไซ้ว่าเป็นครั้งแรกที่ถูกคน
เกลียดขังเสียหน่อย เหตุการณ์เช่นนี้ไม่เห็นแปลกอะไรสักนิดเลย!

แต่ว่า...จิตใจกลับรู้สึกอึดอัดไม่ปลอดโปร่ง เขาจะพูดอย่างไรก็แล้ว
แต่ นางยังไม่แน่ว่าได้แก้มขำจริงๆ จังๆ เลยนะ แล้วเขามีสิทธิ์อะไรมา
เกลียดขังนางเล่า!

2

ท้าวป่าจิ้งจอกเป็นคนพูดได้ทำได้

พลบค่ำของวันถัดมาพิธีอภิเษกเครื่องขรมพิถิปถินหากไม่ขาดความ
ครั้นเครื่องได้จัดขึ้นในพระราชวัง

ด้านหน้าตำหนักหลังงามอร่ามประดับประดาโคมไฟและสายรุ้ง
ดาราตาช ชายหญิงที่สวมเสื้อผ้าเครื่องประดับตามประเพณีนิยมอันเป็น
เอกลักษณ์ของแคว้นเฉาหยางพากันร่ายรำดาษดั้นไปตามจิ้งหระดนตรี
เต็นรำที่บางครั้งก็ช้า บางครั้งก็เร็ว เหล่าขุนนางทั้งฝ่ายบู๊และบุ๋นแยกนั่ง
เป็นสองฝั่งบนยกพื้นที่สูงขึ้น ผู้เป็นเจ้าของบ่าวในราตรีนี้ชูจอกคารวะแขกหรือ
ส่วนเจ้าสาวนั้นถูกส่งตัวเข้าหอไปนานแล้ว

ถึงแม้จะศึกคักครั้นเครื่อง กระนั้นก็ขาดพิธีการไปบ้าง เป็นต้นว่าการ
กราบไหว้ฟ้าดิน เพียงแต่...ชนชาติเลี้ยงสัตว์เร่ร่อนทางเหนือเดิมเป็นผู้กล้า
บนหลังม้าที่ไม่เคร่งครัดรายละเอียดหุ่มหยมอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นเหตุผล

ที่แท้จริงเบื้องหลังการเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีครั้งนี้มีเพียงราชินิกุลและขุนนางใหญ่ไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ เรื่องเกี่ยวดองเป็นญาติสำคัญที่สุด สำหรับรูปแบบของพิธีอภิเษกจะเล็กจะใหญ่นั้นหาใช่สาระสำคัญ

บรรดาแขกหรือรำสุราจนเมากรึ่มแล้วก็พากันหลอลวยพร หลังจากนั้นจึงจากไป

ท้าวป่าจึงอึดใจเดินทางดำหนักที่เขาพำนักอยู่ อ้อไท่ เม่งเร็น พร้อมด้วยองครักษ์อีกสองนายยังคงติดตามอยู่ข้างหลัง เดินไปได้ไม่กี่ก้าวเขาก็หยุดฝีเท้า กล่าวโดยไม่หันกลับมาว่า "พวกเจ้าไม่ต้องตามมาแล้ว"

"พะยะคะ!"

มองดำหนักหลังที่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ก้าว ท้าวป่าจึงอึดใจว่ารู้สึกสับสน หัวใจดวงนี้ของเขาเป็นของหญิงสาวอีกคน แต่คืนนี้กลับต้องร่วมเรียงเคียงหมอนกับผู้หญิงอีกคน

เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วย่างเท้าก้าวยาวๆ เดินต่อไป พอดึกกับที่ไต้ยิ่นเสียงอะอะ...

"ทูลพระมเหสี ห้องบรรทมของท่านยังอยู่ที่ตำหนักจ้อซิว ดังนั้นที่นี่จึงมีแต่ของใช้ของฝ่าบาทเพคะ และเพราะคืนนี้เป็นคืนมงคล พระมเหสีจึงต้องมารอปรนนิบัติฝ่าบาทอยู่ที่นี่ รอพรุ่งนี้ฝ่าบาททรง..."

"พอแล้วๆ! แม่สื่อ ท่านไม่ต้องพูดมากปานนั้นก็ได้อ้อ ถ้าพึ่งแค่ข้าลอบมองสีหน้าท่าทางของฝ่าบาทจากไต้ผ้าแดงประดับมุก หากคืนนี้เขาจะร่วมหอกับข้าละก็ ข้ายอมเปลี่ยนไปใช้แช่ของเขaleyอ้อ!"

"องค์หญิง...เอ้อ มิใช่สิ พระมเหสี อย่าตรัสเหลวไหลสิเพคะ!"

"ใช่แล้วเพคะ อย่าตรัสถ้อยคำไม่เป็นมงคลสิเพคะ ราชตรีวิสันต์ข้าควร"

มีค่าดังทองพันชั่งนะเพคะ"

เสียวใจและเสียวหลังรับกำขั้บองค์หญิงผู้ไม่รู้จักสงบปากสงบคำ ทว่าเวลาเดียวกันนั้นเองท้าวหยวนหยวนก็เลิบบไปเห็นท้าวป้าจิ้งจอกที่ก้าวเข้ามาตำหนักมา เห็นเขาดินหน้าเคร่งเครียด นางเชื่อว่าเขาจะต้องได้ยินบทสนทนาของพวกนางผู้หญิงสี่คนในห้องแน่แท้

"ฝ่าบาทเสด็จมาแล้ว พวกเจ้าออกไปให้หมด" นางกล่าวพลางมองคนที่รูปลักษณะหล่อเหลาเหนือใคร แต่สีหน้าท่าทางไม่เหมือนเจ้าป่าวเอาเสียเลย

แม่สื่อและสาวใช้ทั้งสองถวายบังคมท้าวป้าจิ้งจอก แล้วค่อยถอยออกจากห้องไป

ท้าวป้าจิ้งจอกมองท้าวหยวนหยวนที่ถอดมงกุฎหงส์ประดับหยกและไข่มุก ออกแล้ว ยามนี้กำลังนั่งตระหง่านอยู่บนเตียง มีอาจไม่ยอมรับว่าภายใต้แสงเงาของเทียนมังกรหงส์ นางงดงามดุจดั่งภาพฝัน

เพียงแต่...การจะทำให้เขาฝันจิตใจตนเองแล้วครอบครองนางนั้นมันยากอย่างยิ่งจริงๆ

และเรื่องนี้ท้าวหยวนหยวนผู้ฉลาดเฉียบไวก็มองเห็นปรุโปร่งได้จากดวงตาดำลึกล้ำของเขาผู้นั้น

"เสด็จพ่อของข้าทรงมีสนมในตำหนักหลังมากกว่าพันคน แต่ทุกครั้งที่ได้รับสนมเข้ามาใหม่ พระพักตร์ของพระองค์จะเรีงรินขึ้นบานประหนึ่งเขียนก็ไม่ปาน ไม่เส่ร้ายสลดเหมือนกับท่านในยามนี้หรอก เช่นนั้นข้าขอบังอาจเดาว่าฝ่าบาทที่ทรงถูกบังคับให้จับคู่กับข้าคงไม่ต้องการให้ข้าถวายงานกระมัง"

เขาเพียงมองนางคราหนึ่ง แล้วนั่งลงที่ข้างโต๊ะ

ไม่แปลกใจที่เขาแสร้งทำเป็นใบ้ นางได้แต่กล่าวต่อว่า "อันที่จริงไม่ร่วมหอซำกลับสบายใจเสียอีก เพราะข้าถูกวางยานอนหลับ ถึงได้มาอยู่ในดินแดนของพวกท่าน ดังนั้น...ข้าเข้าใจความรู้สึกในตอนนี้ของท่านเป็นอย่างดี"

แน่นอนว่าจากนี้มีความไม่จริงใจอยู่ครึ่งหนึ่ง เพราะอันที่จริงนางอยากได้รับความรู้สึกดีๆ จากเขาอย่างบอกไม่ถูก ให้ความได้รับรู้ว่านางและเขานั้นหัวอกเดียวกัน บางทีอาจจะเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันก็ได้

นัยน์ตาดำของเขาฉายแววตะลึงงันระผ่านอย่างรวดเร็ว ไม่อาจเข้าใจว่าทำไมน้ำเสียงของนางถึงแผ่รอยกระหึ่มยั้มย่องที่จากจะบรรยายเอาไว้

แน่นอนอยู่แล้วว่าท้าวหยวนหยวนย่อมภูมิใจในตัวเอง ในเมื่อเขาเลิศล้ำออกปานนี้ เป็นเครื่องยืนยันว่าเดิมพันที่ยอมเสี่ยงมายังแดนเหนือนางเป็นฝ่ายชนะ!

ทว่าเขาเชื่องซึมเกินไปแล้ว นางพูดตั้งยืดยาวเขายังคงเงิบขมขมอยู่ได้

ภายในห้องมีแต่ความเงิบ ทุกหนทุกแห่งติดอักษรมงคลคู่อันเป็นสิริมงคลไว้ทั่ว หมอนผ้าห่มปักลายนกยวนยาง* ม่านผ้าโปร่งสีแดงเทียนไขมังกรหงส์คู่ บรรยากาศแปลกพิกล ยิ่งเจ้าบ่าวรูปงามไร้ที่ติดันเอาแต่ทำสีหน้าเฉยชา แล้วจะให้นางทำเช่นไรดี

ท้าวหยวนหยวนเอ๋ย...นี่เรียกกรรมตามทันในชาตินี้ แต่ก่อนขบถกัณฑ์แก่งผู้อนัตตัก สวรรค์เลยประทานสามีที่ซึ่มกะที่ออกมาให้เจ้าคนหนึ่ง!

* นกยวนยางหรือเปิดแมนดาริน เป็นนกเปิดน้ำชนิดหนึ่งที่มีถิ่นกำเนิดในจีน มีนิสัยชอบอยู่กันเป็นคู่ จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของคู่ชีวิตและความรักมั่นคง

แต่เป็นเช่นนั้นแล้วจะทำไม นางหาใช่คนขี้ขลาดตาขาว ขอรับความ
ทำทายเป็นบากยากเข็ญนี้ด้วยความยินดี

เมื่อถกเถียงกับตนเองอยู่ในใจรอบหนึ่ง นางก็ยิ้มระรื่นเดินมานั่งลง
ที่โต๊ะด้วย มองอาหารโอชะชั้นเลิศเต็มโต๊ะแล้วค่อยมองเขา "ฝ่าบาทเสวย
รียังเพคะ"

เขาพยักหน้า เอ่ยปากออกมาในที่สุด "อาหารพวกนี้มหัศจรรย์
ตั้งนานแล้ว"

เขามองออกว่าอาหารบนโต๊ะยังอยู่ในสภาพเดิม มิได้ถูกแตะ

นางถลึงตาจ้องเขาคราหนึ่ง แต่แล้วก็กลับยิ้ม "คืนนี้เป็นคืนอภิเษก
ของข้า ข้าตื่นแต่ใจยังไม่มีความอยากอาหารนะ" นี่เป็นความจริง โดยเฉพาะ
ยามนี้ดูไปแล้วยังเห็นหัวใจนางยิ่งเต้นโครมครามเข้าไปใหญ่ แต่
ยามนี้ดูไปแล้วนางกังวลใจเสียเวลาเปล่าแท้ๆ "ดูอาหารเต็มโต๊ะเหล่านี้สิ
นึกว่าข้าตัวกลมๆ แล้วจะเป็นจอมตะกละหรือไร รูปร่างของข้าเป็น
อย่างนี้มาตั้งแต่เกิด พระสมณจีนที่เลี้ยงดูข้าจนเติบโตใหญ่บอกว่าอย่างข้าเรียก
เจ้าเนื้อแต่เด็ก เพียงแต่พอโตแล้วเนื้อจ้ำม่ำกลับยังติดแน่นอยู่บนร่างข้า
ไม่ยอมไปเสียที"

คนฝึกยุทธ์ย่อมต้องผ่านความยากลำบากมาในระดับหนึ่ง ดูจาก
ระดับวรยุทธ์ของนาง ยังสามารถมีรูปร่างขาวๆ อวบๆ เพียงนี้ได้คงเป็น
ปัญหาด้านสุขภาพร่างกายจริงๆ นั่นละ เขาไม่มีข้อโต้แย้ง แต่ฟังจากวาจา
นี้ มารดาบังเกิดเกล้ามิได้เป็นคนเลี้ยงดูนางจนเติบโตใหญ่หรือกริ

เขาเงยขมริ้มเกินไปแล้ว! ทั้งๆ ที่ในดวงตามีคำถามชัดๆ แต่กลับ
ไม่เอ่ยปาก

ช่างเกิด! นางเลิกพยายามง้างปากเขาแล้ว ขอกินอะไรก่อนแล้วค่อย
ว่ากัน

ทั่วป่าจึงอึ้งมืออึ้งเท้า ของนางหยิบขามกับตะเกียบขึ้นกินอาหาร
อย่างมีความสุข อันที่จริงยามนางยิ้มชวนหลงใหลเป็นที่สุด เพียงแต่...หัวใจ
ที่แข็งประหนึ่งหินผาดวงนี้ของเขายากจะถูกสั่นคลอน

"จริงสิ พระราชวังแห่งนี้ไม่มีตำหนักหลังหรือ ข้าหมายถึงฝ่าบาททรง
ไม่มีสนมนางในคนอื่น ๆ หรือ"

พิธีอภิเษกในค่ำคืนนี้นางลอบมองสำรวจคนที่มีมาร่วมพิธีอย่างละเอียด
ถี่ถ้วน กระทั่งเด็ก ๆ จอมชนที่ถูกนางหลอกให้ตกใจเมื่อวานกลุ่มนั้นยัง
แต่งตัวเต็มยศมาร่วมงาน เห็นได้ชัดว่าพวกเขาน่าจะเป็นบุตรธิดาของ
เชื้อพระวงศ์ชนชั้นสูง แต่มองไปมองมานางกลับมองไม่เห็นหญิงงามที่
ทำทางน่าจะเป็นสนมเลยสักคน

ตรงกันข้าม กลับได้เห็นหญิงสาวที่ตามบิดามาร่วมงานจำนวนไม่น้อย
เอาแต่ลอบมองกษัตริย์หนุ่มรูปงามด้วยท่าทีเอียงอายอยู่รำไป

"หลังขึ้นครองราชย์ ข้ามัวแต่ยุ่งเรื่องบ้านเมือง"

ถ้าเช่นนั้นก็ไม่มีความสนมในนะสิ! ไม่รู้เพราะเหตุใดนางถึงดีใจเป็น
ที่สุด แต่...พอคิดถึงหญิงงามที่แอบมองเขาด้วยท่าทีขวยเขินเหล่านั้น
นางก็อดถามขึ้นมิได้ "เช่นนั้น...ตอนนั้นบ้านเมืองเป็นปึกแผ่น ท่านก็สามารถ
รับสนมได้แล้วสินะ"

เขาเลิกควมองนาง คิดหาคำตอบว่าโฉนนางจึงกล่าวเช่นนี้

เห็นเขาไม่เอ่ยวาจา นางก็กล่าวอีกว่า "มีตำหนักเล็กตำหนักน้อย
มากมาย โปรดสตรีนางไหน จะก็ร้อยหรือก็พัน ก็รับเข้ามากกอดอยู่ใน

วังทั้งหมด ท่านว่าไม่ดีหรือ"

"หลงมัวเมาอยู่ท่ามกลางอิสตรี หาได้อยู่ในแผนการชีวิตของข้า"

พอได้ฟัง หัวหยวนหยวนก็ยิ้มออกมาทันที ดูท่าชีวิตของนางจะต่างไปจากพวกพี่ๆ น้องๆ ที่กลับวังมาระบายความขมขื่นเหล่านั้นโดยสิ้นเชิง ตัดพ้อว่าสตรีที่เป็นภรรยา นั้นต่ำต้อยเพียงใด โดยเฉพาะหากบุรุษมีภรรยา หน้าหลายตาก็ยังมีสิทธิ์ถูกผลักไสเข้าตำหนักเย็นมากขึ้น แต่นั่นนับว่านางสามารถรอดพ้นชะตาชีวิตเยี่ยงนั้นได้แน่แล้ว!

"ข้าอยากพักผ่อนแล้ว" เขาลุกขึ้น

นางเองก็ลุกขึ้นด้วย "เช่นนั้นข้าจะปรนนิบัติท่านเปลี่ยนเสื้อผ้า..."

"ไม่จำเป็น ข้าทำเองได้" เขาปลดกระดุมแขนเสื้อด้วยท่าทีเย็นชา มองไปทางหัวหยวนหยวนที่หันข้างมองตอบเขา "คืนนี้เรา..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)